

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het verbouwen van een klein bestaand bouwvolume tot een meergezinswoning met twee studio's die enkel bereikbaar zijn via de poort van het voorliggende woning met huisnummer

gelegen in woongebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978 zonder verdere planologische voorschriften (stuk 21-22).

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging dat een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit, onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur heeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid dat de tenlastelegging gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De verdachte tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van ± 9.000 { $(\pm 250 \times 19$ maanden) + $(\pm 250 \times 17$ maanden)}, geraamd tot 01/11/2005 zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal d.d. 26 augustus 2005 (stuk 98) waarbij de feiten niet gepleegd werden vanaf 1 september 2003 waardoor artikel 24 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zoals ingevoegd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 van toepassing blijft gelet op artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 5 a 95 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te

op

wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van openbare aankoop verleden op 30/12/1998 geregistreerd op 11/01/1999.

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 22 december 2005 werd betekend aan de beklaagde in persoon;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 26.12 2005 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het zittingsblad van 27 februari 2006 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 27 maart 2006 ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 27 maart, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van , substituu
procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagde** in zijn middelen van verdediging
bijgestaan door zijn raadsman mr. loco mr. beiden
advocaat te

1. Gegrondheid van de strafvordering

1.1 Standpunt van de verdediging

De verdediging wierp in termen van pleidooien en in een op de terechtzitting van 27 maart 2006 neergelegde schriftelijke conclusie de volgende argumenten op:

- Er zou sprake zijn van verjaring;
- Gelet op de datum van de feiten is het decreet van 22 oktober 1996 van toepassing en dat voorzag niet in een vergunningsplicht voor de geviseerde handelingen;
- De verzwarende omstandigheid van de professioneel is niet voorhanden;
- Het vereiste opzet was niet aanwezig.

1.2 Beoordeling rechtbank

1.2.1 Geen verjaring

De verdediging gaat er ten onrechte van uit dat de beklaagde ook werd vervolgd voor de instandhouding. Uit de omschrijving van de tenlastelegging blijkt immers duidelijk dat hij enkel wegens de oprichting vervolgd werd. Niettemin is ook in die omstandigheden de verjaring geenszins aan de orde, gelet op de verjaringster-

mijn van vijf jaren en de laatst nuttige stuitingdaad dd. 26 augustus 2005 (stuk 98, strafdossier), waardoor de verjaring pas op 25 augustus 2010 om 24.00 uur zal intreden.

1.2.2 DORO van toepassing

Met toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek is er sprake van een collectief misdrijf. Op 30 september 2000, datum van het laatste feit, was DORO wel degelijk van toepassing.

1.2.3 Algemeen opzet

De aan de beklaagde ten laste gelegde feiten betreffen misdrijven waarbij de schuld vaststaat door wetinbreuk. Voor die misdrijven is er geen bijzonder opzet vereist maar bestaat het moreel element in schuld die kan worden afgeleid uit het loutere feit van de aanwezigheid van het materieel bestanddeel van het misdrijf omdat dit feit een vermoeden van schuld of fout ten laste van de vervolgte personen met zich mee brengt (vgl. Cass. 6 maart 1934, *Pas.* 1934, I, 207 ; Cass. 12 mei 1987, *R.W.* 1987-88, 538 met concl. J. Dujardin). Het komt dan de beklaagde toe het tegenbewijs te leveren door op geloofwaardige wijze een rechtvaardigingsgrond of schulduitsluitingsgrond naar voor te brengen (vgl. P. TRAEST, *Het bewijs in strafzaken*, Gent, Mys & Breesch, 1992, nr. 375, p. 204-205). De beklaagde, noch diens verdediging hebben dergelijke gronden aangevoerd, laat staan bewezen.

1.2.4 Bewijs tenlastelegging

Het staat vast dat de beklaagde niet beschikte over de voor de uitgevoerde bouwwerken vereiste vergunning. De gevoerde regularisatieprocedures – die in elke aanleg op een weigering stuitten – doen aan deze vaststelling geen enkele afbreuk.

De feiten zoals omschreven in de enige tenlastelegging, komen dan ook bewezen voor.

1.2.5 Verzwarende omstandigheid

De rechtbank is verplicht de juiste wetomschrijving omtrent de ten laste gelegde feiten te geven.

De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel zoals voorzien in art. 66 van het stedenbouwdecreet van 1996 en thans art. 146 DORO is zeer ruim. Voor het aanwezig zijn van de verzwarende omstandigheid is niet vereist dat de beklaagde dit uitsluitend als beroep doet en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415).

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro.

De beklaagde verklaarde op de terechtzitting van 27 maart 2006 acht studio's te bezitten die hij verhuurt. Hij stelde dat hetgeen hij verdiende, hij belegde in immobiliën.

De verzwarende omstandigheid zoals voorzien door art. 66 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening – zoals thans, voor feiten vanaf 1 mei 2000 voorzien in art. 146, tweede lid DORO - is voor de beklaagde duidelijk aanwezig. Dat de beklaagde als (hoofd)beroep ambtenaar is, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, zoals hiervoor al aangegeven.

De voorziene verzwarende omstandigheid dient dan ook weerhouden te worden.

2. Straftoemeting

2.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

2.2

De door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

2.3

De beklaagde is thans jaar. Hij is ambtenaar, meer bepaald inspecteur bij de inspectie van de sociale wetten, zogenaamd arbeidsinspecteur. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog mildheid in de bestraffing toelaat.

2.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

2.5

Door de beklaagde werd in ondergeschikte orde gevraagd hem de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling toe te kennen. Het openbaar ministerie verleende terzake gunstig advies.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Dit gevaar voor declassering is gelet op het beroep van de beklaagde wel degelijk aanwezig. Het opleggen van een geldboete, zelfs met uitstel, zou belangrijke negatieve gevolgen op de tewerkstelling van de beklaagde kunnen betekenen, nu deze zelf dient in te staan voor het opsporen en vaststellen van sociaalrechtelijke misdrijven. Dit zou niet in verhouding staan met de ernst van de gepleegde feiten. De beklaagde moet nog het vertrouwen kunnen genieten.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de uitspraak van veroordeling dient te worden opgeschort.

2.6

De (schriftelijke) vordering omtrent de bijzondere verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen op grond van art. 42 en 43bis Sw., zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, dient in beginsel te worden ingewilligd. Het gaat immers niet op dat een misdrijf wordt bewezen geacht en de beklaagde de bekomen voordelen ervan toch zouden mogen behouden.

Zonder het plegen van het misdrijf had de beklaagde immers de verhuur van de studio's niet kunnen realiseren, gezien deze woongelegenheden zonder enige stedenbouwkundige vergunning werden gerealiseerd. In de herstelvordering wordt trouwens het terugbrengen tot bergplaats gevraagd. Dat de beklaagde enkel voor de oprichting en niet voor de instandhouding werd vervolgd, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Niettemin kan de verdediging worden bijgetreden waar deze stelt dat zonder het misdrijf ook enige verhuring had kunnen plaatsvinden. Wel had de beklaagde aldus slechts één woongelegheden kunnen verhuren en had dit hem minder huuropbrengst verschaft. Deze vaststelling heeft dan ook enkel gevolgen voor het bedrag van de bijzondere verbeurdverklaring. De berekening van de vermogensvoordelen van het openbaar ministerie kan door de rechtbank niet geheel worden bijgetreden. Het bedrag dient bij gebreke aan controleerbare gegevens omtrent de huurwaarde van het onroerend goed zonder het stedenbouwkundig misdrijf ex aequo et bono begroot te worden op 4.000,00 euro.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat hij zich niet meer aan dergelijke feiten zal schuldig maken. Er kan dan ook uitstel

van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de bijzondere verbeurdverklaring, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van (stuk 46, straf-dossier) en naderhand de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (stuk 70, straf-dossier) werd een herstellvordering ingeleid strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat impliceert het verwijderen van de woonfuncties uit het gebouw en het stellen van de functie van bergplaats.

Een dwangsom van 200,00 euro per dag vertraging in uitvoering binnen de gestelde termijn werd gevorderd. Tevens werd door de GSI de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevorderd.

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevallen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie De Swaef – rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, *www.cass.be*). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtredding behoudt.

3.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enige tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werden uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd.

Er is volgens de rechtbank dan ook geen enkele reden voorhanden om de beslissing over de strafvordering en de herstellvordering af te splitsen in afwachting van de afhandeling van de procedure voor de Raad van State. Dit zou immers evenzeer een impliciete opportuniteitsbeoordeling inhouden.

3.5

De verdediging vergist zich wanneer zij stelt dat de meerwaardevordering als principe zou gelden, waarvan slechts in uitdrukkelijk gemotiveerde gevallen zou kunnen worden afgeweken.

Artikel 149 § 1, derde lid DORO voorziet een *mogelijkheid* voor de herstellvorderende overheden om een meerwaardevordering in te stellen in plaats van het vorderen van het herstel in de oorspronkelijke toestand, doch geenszins een verplichting: het begrip "kan" is uiteraard van belang en impliceert de mogelijkheid en niet de verplichting.

Bovendien dient het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand wel degelijk als de principieel te vorderen herstellmaatregel te worden beschouwd (Memorie van Toelichting, *Parl. St. VI. Parl. 1998-99, nr. 1332/1, p. 72*). Niettemin behoudt uiteraard de herstellvorderende overheid nog steeds de discretionaire bevoegdheid om de meest aangepaste maatregel te vorderen (zie ook: B. De Temmerman, *De herstellmaatregelen en de herstellvordering in het milieu- en stedenbouwrecht* in: A. De Nauw, P. Flamey, Jan Ghysels (eds.), *Milieustraf- en Milieustrafprocesrecht – actuele vraagstukken*, Larcier, 2005, 347-348).

3.6

Door het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 200,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de

beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel.

3.7

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaakodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 65, eerste lid;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 44 § 1-1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1-1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 1, 3, 8, 14 § 1;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking

van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de beklagde schuldig aan de feiten
voorwerp van de enige tenlastelegging;

GELAST voor deze feiten voor de beklagde le
gewone OPSCHORTING van de uitspraak van veroordeling voor een termijn van
drie jaren vanaf heden ;

SPREEKT lastens de beklagde overeenkomstig art.
42, 3° en 43bis van het Strafwetboek de bijzondere verbeurdverklaring uit van een
bedrag van **4.000,00 euro**, zijnde het equivalent van de vermogensvoordelen die
rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen;

GELAST gewoon **uitstel** gedurende een termijn van drie jaar van tenuitvoerleg-
ging van een gedeelte **groot 2.000,00 euro** van de opgelegde bijzondere verbeurd-
verklaring van 4.000,00 euro;

LEGT aan de beklagde een vergoeding op van 25,00
euro zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 hou-
dende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklagde tot de aan de zijde van
het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 147,97 euro.

BEVEELT de veroordeelde op vordering van het col-
lege van burgemeester en schepenen van de stad Aalst en de gewestelijk steden-
bouwkundig inspecteur tot het **herstel in de oorspronkelijke toestand** van het
onroerend goed gelegen te kadastraal
binnen een termijn van één jaar vanaf het in kracht van
gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk verwijderen van de woonfuncties uit
het gebouw en het stellen van de functie van bergplaats.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de
voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepen
van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de
uitvoering van de herstelmaatregel zullen kunnen voorzien overeenkomstig artikel
153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimte-
lijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepen
van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroor-
deelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van 200,00 euro per dag
vertraging in de nakoming dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG APRIL TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-Procureur des Konings;;
griffier.